

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 7/2014

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 09.05.2016. ГОДИНЕ

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 09. маја 2016. године**

Председник већа: 09.05.2016. година, 9 и 30.

Председник већа отвара заседање у предмету Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, К-По2 7/14 против оптуженог Чанковић Митра, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 став 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије, КТО 4/14 од 09.04.2014. године.

Веће поступа у неизмењеном саставу.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су од позваних лица, на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић,
- оптужени Митар Чанковић,
- бранилац оптуженог, адвокат Гордана Божиловић Петровић.

У судници присутни: . Ви сте,

: Испред ОЕБС.

Председник већа: Испред ОЕБС. ? Испред Европског центра за људска права. ? Испред Фонда за хуманитарно право.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су испуњене процесне претпоставке за одржавање главног претреса.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да СЕ главни претрес **ОДРЖИ**.

НАСТАВЉА СЕ главни претрес прекинут дана 01.04.2016. године.

Главни претрес је јаван.

Врши се аудио снимање тока главног претреса, а препис тонског снимка биће саставни део записника о главном претресу.

Тужилац је након последњег претреса изменио оптужницу, која је достављена браниоцу и оптуженом, а коју су примили 08. и 09. априла. Дакле, имали су довољно времена за упознавање са наводима оптужнице. У оптужници нема чињеница које до сада нису биле предмет доказивања. Но, без обзира на то, у смислу чл.411 ЗКП, позивам браниоца оптуженог да се изјасни, да ли има нових предлога у допуну доказног поступка.

Адвокат Гордана Божиловић Петровић: Ми немамо нових предлога у допуну доказног поступка.

Председник већа: Немате нових предлога. Оно што бих ја да разјаснимо, то је, Ви сте на припремном рочишту које је одржано дана 02.02.2015. године изјавили да претпостављате да би требало прибавити писмена где се Шеста санска јединица или батаљон налазила дана 19.09. и да би то био важан доказ, уколико је могуће доћи до тог доказа. Рекли сте, „то је оно што бих предложила“, па нисте били изричитии, да ли је то доказни предлог или евентуално најаву доказа, најаву предлога. Па, ево изјасните се детаљно. Тужилац је тада преузела на себе улогу да прибави тај доказ, све имајући у виду Споразум који је закључен између тужиоца Републике Србије и Главног тужиоца Босне и Херцеговине. Али, колико сам ја упућена и као што се изјаснио заменик на једном од претходних претреса, прибављање таквих доказа није могуће, је ли тако, тужиоче?

Заменик тужиоца за ратне злочине: Тако је. Уколико би одбрана прецизирала сада тачно шта јој је неопходно, ја бих још једном могла да покушам, ништа није спорно, уколико би децидно било наведено шта се то тражи.

Председник већа: Добро, можете да се изјасните, браниоче.

Адвокат Гордана Божиловић Петровић: Да, бранилац, адвокат Гордана Божиловић Петровић. Сматрамо да су се сведоци у току поступка изјашњавали у више наврата и сви редом на ову околност. А обзиром на ову чињеницу коју знамо, да није било могуће прибавити до овог момента, а овај моменат је ипак доста дуго трајао, што кажете, од почетка самог суђења до сада, сматрамо да није неопходно да се прибави, него ћемо остати при ономе што смо, да кажем, добили од исказа сведока.

Председник већа: Добро, дакле, фактички Ви не предлагете извођење тог доказа?

Адвокат Гордана Божиловић Петровић: Не предлагемо, да.

Председник већа: Добро. Ми смо доказни поступак завршили.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ СТРАНАКА

Председник већа: Изволите, тужиоче.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Поштовано веће, остајем у целости при прцизираној оптужници КТО број 4/14 од 06. априла 2016. године, против оптуженог Митра Чанковића, а због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије, јер налазим да изведеним доказима на главном претресу је утврђено чињенично стање из кога несумњиво произилази да је оптужени на месту, у време и на начин како је то ближе описано у диспозитиву прецизиране оптужнице, учинио кривично дело које му се ставља на терет.

Подсетићу, опште-позната је чињеница да је Председништво Републике Босне и Херцеговине на седници одржаној 20. јуна 1992. године донело одлуку о проглашењу ратног стања на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине, која је ступила на снагу даном доношења, па се од тада одвијао немеђународни оружани сукоб у

Републици Босни и Херцеговини и између Армије Босне и Херцеговине и Војске Републике Српске. У конкретном примеру, оружани сукоб има карактер немеђународног оружаног сукоба и на исти се примењују правила из Четврте женеvске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године и правила Другог допунског протокола уз Женевску конвенцију од истог датума о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба.

Овде оптужени Митар Чанковић је био припадник Војске Републике Српске, што током доказног поступка није ни оспоравао. Одлучне чињенице у овој кривично-правној ствари утврђују се на основу исказа сведока _____ и _____, који су у погледу битних околности потпуно сагласни, из чега се без икакве дилеме може закључити да се инкриминисани догађај одиграо управо на начин описан у диспозитиву прецизиране оптужнице, што се поткрепљује налазом и мишљењем вештака професора доктора Бранимира Александрића и Мирослава Бусарчевића, магистра криминалистике и дипломираног физиокемичара.

Прећи ћу на саму одбрану окривљеног. Дајући своју одбрану током поступка, оптужени је негирао извршење кривичног дела, наводећи да се као припадник Шесте санске бригаде Први батаљон, 16. или 17. септембра 1995. године налазио на Градачцу, када су добили информацију да је Сански Мост у паду и да су Војска Федерације Босне и Херцеговине при уласку у Сански Мост. Преко ноћи су се организовали за пребацивање до Санског Моста, где су се приликом кретања ка Санском Мосту задржали на подручју Грмеча, у месту Станићу и најмање четири до пет дана. После тога су чули информацију да су Муслимани, Турци дошли у Томину, односно на кућни праг, те да су тада добили после једно три-четири дана смену, да се могу повући у село, да бране своје мештане. Такође је током изношења своје одбране, навео да је у наведеном периоду био у Кијеву, да није био у Кијеву, већ на другом месту. Навео је да је носио сиво-маслинасту униформу и да је носио полуаутоматску пушку, односно да је од 1991. до 1992. имао аутоматску пушку, а после тога, полуаутоматску, односно „паповку“ – страна 9 транскрипта. У односу на село Кијево, навео је да је у Кијеву провео тенк Пете козарске и то до одређене коте – страна 10 транскрипта. Такође је навео, да је у моменту када је проводио тенк, са њим на тенку био мештанин села _____ и била је посада тенка и био је командир тенка и да не може добро да се сети, да ли је био и _____, звани „Ђедо“. Дакле, то је на страни 11 транскрипта. Такође је навео, да је познавао _____, те да су Станићи далеко од Кијева око 35 километара. Према одбрани окривљеног произилази да су раздаљину од 35 километара могли прећи пешке, за око шест до седам сати. У односу на _____ такође је навео, да му је било познато у то време да _____ нису напустили Кијево, обзиром да су имали радну обавезу. У наставку своје одбране, навео је да њих тридесетак тражило да сиђе са Грмеча, да би могли отићи да бране своје огњиште – страна 16 транскрипта. У односу на прилике у том моменту у Кијеву, навео је да није било никаквих борби.

Износећи одбрану током главног претреса, окривљени Митар Чанковић је углавном на питања, под којим околностима је са својим саборцима напустио подручје Грмеча, износио прво да су добили одобрење команде, а потом након додатних питања, износио да им је стигла смена и да су због доласка нових војника, који су их заменили на положају, неки од припадника његове јединице могли да напусте Грмеч и да оду да бране своје село. То се налази на страни 24, 26 и 44 транскрипта.

Оваква одбрана према оцени Тужилаштва окривљеног је неоснована и у супротности са свим изведеним доказима, а усмерена на избегавање кривичне одговорности.

Сада ћу прећи на анализу самих изведених доказа.

На основу исказа сведока [име] и његове мајке [име], несумњиво произилази да су притварани цивили насеља Кијево, општина Сански Мост од стране припадника српске војске. На основу исказа сведока [име], несумњиво произилази да је из групе цивила на узвишици званој „Главица“ у непосредној близини насеља Кијево, окривљени Митар Чанковић издвојио оштећеног [име], кога је од раније познавао и са удаљености од око један до три метра, у моменту када је оштећени био окренут леђима, у намери да га лиши живота, у оштећеног испалио три пројектила из ватреног оружја, чиме му је нанео три прострелне ране грудних органа, које представљају тешку телесну повреду опасну по живот, услед којих је оштећени преминуо. Спорном приликом је оштећени са својим сином [име] и другим сродницима, бежао испред Војске Републике Српске, код себе није имао никакво наоружање и није био припадник било које војске, већ се налазио у Кијеву, због тога што је био лојалан српским властима. Сведок-оштећени [име] је током истраге навео, а потврдио на главном претресу, да је 19. септембра 1995. године негде између 6 и 8 часова, његова мајка чула гласове, односно галаму кроз село. Навео је да су мушкарци из његове куће изашли и да су кренули кроз воћњак према једном месту званом „Бар“. Ту су се сакрили у кукурузе и из кукуруза су једно време посматрали, те да су видели да су поред тог кукуруза, проводили жене у мушкарце, односно сво становништво из села Кијево. Навео је да се стално пуцало, те да су у моменту били опкољени и наређено им је да се предају. Такође је навео да [име] чим су се предали, почели су да их туку и да их преко кукуруза воде према месту „Главица“. Посебно је нагласио да су чланови његове породице све време били тучени кундацима, ногама. Такође је навео да је крв текла и на уши и на уста, да су били заустављени и да су његовог оца [име] тражили документа. У моменту када је давао своју личну карту, појавио се и Митар Чанковић са наоружањем и још једним по надимку „Ђела“, мушкарцем војником. Навео је да су у једном моменту војници њега одвојили од оца и у моменту када је био удаљен око двадесет до тридесет метара од оца, зачуо је пуцањ и да се у том моменту окренуо и видео Митра Чанковића како држи пушку у правцу његовог оца, да се након првог пуцња одмах окренуо и видео како му отац пада и да је чуо још два пуцња. Описујући детаље везане за пуцње, јасно наводи да је укупно било три пуцња и да мисли да му је отац пао на прса од првог пуцња. Такође је навео да је у моменту, у том моменту имао дванаест година, али да је тај осећај тада и данас исти-страна 11 транскрипта.

Сведок током поступка није мењао свој исказ, него је јасно и недвосмислено сведочио о догађају у којем му је отац убијен.

Из исказа сведока [име] датог Тужилаштву БиХ Сански Мост од 09.11.2010. године, чији исказ је прочитан на главном претресу произилази да је [име] супруг [име] када је започео рат 1992. године, имао радну обавезу и да је то тако било све до 1995. године. Такође је навела да је током септембра српска војска почела да купи становништво. Окупљено становништво обавестило је мушкарце у својој кући, те су сви мушкарци напустили кућу. Навела је да је тек након неколико дана од свог сина [име] сазнала да је он лично видео када је Митар Чанковић пуцао у њеног мужа [име].

У овом делу посебно наглашавам да је сведокиња навела да јој је син одмах рекао да је његовог оца убио овде окривљени Митар Чанковић.

На основу наведеног може се закључити да је оптужени извршио убиство [име], на начин како је то описано у прецизираној оптужници, а што

поткрепљују налаз и мишљење судског вештака, професора доктора Бранимира Александрића и Мирослава Бусарчевића од 04. марта 2016. године. Према налазу и мишљењу произилази да оштећења на одећи потичу од дејства проласка пројектила испалених из ручног ватреног оружја, те да је датом приликом задобио три прострелне ране у горњем делу тела. Обзиром да су испалени пројектили прошли кроз горњи део тела сада покојног , под различитим углом, указује на то да су пројектили испалени појединачно. У овом делу ћу нагласити – према наводима самог окривљеног, он је датом приликом код себе имао полуаутоматску пушку „паповку“, код које је једино и могуће појединачно испалење пројектила, а не рафално. Везано за појединачно испалење пројектила у овом делу ћу нагласити да је сведок чуо три појединачна пуцања. Такође, према налазу и мишљењу произилази да је најмање једним пројектилом погођен док је био у једном од стојећих ставова и да је због кинетичке снаге пројектила морао одмах да падне потрбушке на тло. Сведок сведочи током главног претреса, да је видео да му је отац пао на прса, дакле, потрбушке. У односу на растојање удаљености окривљеног и оштећеног, из налаза и мишљења произилази да су били удаљени на један до три метра, што је и сведок навео током свог сведочења. Истичем да је од раније познавао окривљеног, јер је био инкасанти и носио је ТВ претплату у Кијеву и да се без икакве сумње може закључити, да га је тада малолетни оштећени познавао, што ни окривљени не пориче, обзиром да је у току изношења своје одбране потврдио, да је познавао . Истичем да окривљени Чанковић није спорио да је током 1992. године био лично у контакту са породицом и да им је чувао неке њихове ствари, а посебно да је током 1994. године био одговоран за безбедност – на страни 54 транскрипта исказа Митра Чанковића, имамо изјашњење везано за однос са породицом .

Из исказа сведока , испитаног на главном претресу, произилази да је сведок био командир вода, који је бројао око 20-ак војника, да је половином септембра 1995.године док је био на линији "Градачац" чуо да су Муслимани пробали линију и да су ушли у Сански Мост. Познато му је било да су људи из његовог вода тражили да иду кући, али да им није дозвољено, да се после 3 до 5 дана стабилизовала линија, да су војници из вода самоиницијативно напустили линију, ишао је свако где је хтео – страна 71 транскрипта. Навео је да су војници у групама отишли пешке до својих села и то није било далеко од места где су се они били стационарали и да је раздаљина између Грмечке регије где су се налазили из Санског Моста негде око 5-6 километара, да се сећа када је окривљени Чанковић напустио линију и да је напустио Грмеч после окривљеног. Навео је да није у том периоду одлазио у Кијево, нити је био са окривљеном Чанковићем у спорно време у Кијеву.

Из исказа сведока испитаног на главном претресу произилази да је он био 3-4 дана у Станићима, да је био везиста и да је његова обавеза била да обавештава команданта. У односу на ситуацију да је евентуално пао Сански Мост навео је да су то сви знали, односно да су знали да је пробијена линија, да у војници после 3-4 дана једно по једно одлазили, да му није познато ко је одобрио да они напусте положаје, а колико се сећа о пробијању линије некоме је рекао и чини му се да је рекао и Митру Чанковићу. Навео је да су неки војници одлазили раније, неки касније, да је његов брат отишао пре њега са Грмеча. На страни 101 транскрипта навео је да му ништа није познато о томе шта се дешавало ни у Сани ни у Кијеву, обзиром да у то време није био са окривљеним Чанковић Митром у Кијеву. Навео је да није пренео одобрење војницима за напуштање линије, како је то окривљени Чанковић навео у својој одбрани.

Дакле сведоци и током сведочења говорили су о догађајима који су претходили критичном догађају. Оба сведока јасно наводе да нису били заједно са окривљеним у Кијеву и да немају никаква сазнања о убиству .

Истичем да је врло важна чињеница о којој говори сам окривљени, а то је да је он долазећи у Кијево спровео тенк Пете Козарске бригаде до коте изнад џамије, што несумњиво указује да је окривљени био у Кијеву у моменту када је дошла Пета Козарска бригада на подручје Кијева.

Дозволите да се још једном подсетимо да се специфичност кривичног поступка у предметима за ратне злочине огледа у томе да се утврђују догађаји који су се одиграли у конкретном случају пре више од 20 година. У конкретном случају имамо очевидца, и то тада малолетног сина убијеног , који на јасан и недвосмислен начин говори о самом догађају, чији исказ је у потпуности сагласан налазу и мишљењу вештака, а посебно у делу који се односи на пуњац, те удаљеност између Митра Чанковића и оштећеног .

Правном оценом утврђено је чињенично стање које је напред изложено у завршној речи да је довољно основа да се може закључити да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије. У конкретном примеру примењен је кривични закон који је надлежан за учиниоца имајући у виду обавезу примене блажег закона. Описане радње кривичног дела из диспозитива оптужнице представљају кршење правила Међународног права из члана 3 тачка 1-а IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.августа 1949.године и правила из члана 4 став 1 и 2 тачка А Другог допунског протокола уз исту Женевску конвенцију.

Оптужени је био свестан свога дела и хтео његово извршење, што чини облик виности и директни умишљај. је с друге стране био недужан, био је лојалан српским властима. Био је цивилно лице и није дао никаквог повода оптуженом да га убије. Посебно молим суд да приликом одмеравања висине казне узме у обзир да је тада малолетни син био присутан и видео како му окривљени Чанковић Митар убија оца. Од олакшавајућих околности на страни оптуженог је његова неосуђиваност која с обзиром на последицу не може имати посебан значај приликом одмеравања казне, те предлажем суду да оптуженом Митру Чанковићу изрекне казну по закону у трајању од 9 година, јер сматрам да ће се овако предложеном казном постићи сврха кажњавања односно специјална генерална превенција. Хвала.

Председник већа: Браниоче, изволите.

Адвокат Гордана Божиловић-Петровић: Ми ћемо вам доставити свакако писмену отправку завршну реч, али претходно ћу прочитати.

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО.4/14 од 9.04.2014.године прецизираном дана 6.04.2016.године стављено је на терет окривљеном Чанковић Митру извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ-а. Одбрана сматра да у току доказног поступка није доказано да је окривљени Чанковић Митар извршио ово кривично дело.

Пре свега из доказа који су изведени на главном претресу сем исказа оштећеног , који се разликује од исказа свих саслушаних сведока и одбране

окривљеног Чанковића, несумњиво произилази да окривљени дана 19.09.1995.године није уопште долазио у насеље Кијево када су хапшени и притварани цивили из овог насеља и ког дана је лишен живота покојни . Наиме, окривљени у својој одбрани детаљно је објаснио своје кретање у току септембра месеца 1995.године и навео да је као припадник Шесте Санске јединице, Првог батаљона, у време сукоба између Армије Републике Босне и Херцеговине и Војске Републике Србије био у борбеним редовима на Градачцу и да су 16., 17. или 18.септембра 1995.године, не може тачно да определи датум, добили информацију да је Сански Мост у паду и ангажовани су у току ноћи као помоћ и пребачени аутобусом у Сански Мост и даље према Грмечу у место Станићи, испод Грмечке кориде. Овде остају 4 до 5 дана, а када су добили информације да су у село Томине дошли Муслимани, што значи скоро до њихове куће, он и његови саборци су инсистирали да оду до својих села, да виде шта се дешава и шта је са њиховим породицама. Када су добили смену, када је дошла нова јединица, они су кренули ка селима, њих 30-ак. За свој одлазак са терена добили су усмено одобрење преко радио станице, а то им је јавио командант батаљона да могу да сиђу и силази група од 30 до 40 бораца. Они силази у Сански Мост 22. или 23.09. пешке, а то је отприлике 22 до 23 километра. После окривљени иде ка свом селу Лужане, пешке, још око 7 километара са другим борцима из овог села. Од силаска са Грмеча, трећи дан окривљени добија наредбу да преведе тенк за Кијево на брдо изнад цамије, јер познаје тај терен до Кијева, пошто му је отац са Кијева. У Кијеву није било цивила када они долазе тенком и на брду су провели 4 до 5 сати, када су добили наређење да се повуку тенком у Лужане.

Ове чињенице су потврдили сведоци који су саслушани у току доказног поступка и то сведок и , који су навели да су са окривљеним били у Санском Мосту и на Грмечу, где су остали 3,4 или 5 дана. Даље сведок наводи да је дана 15., 16. или 17.09.1995.године био са окривљеним заједно у аутобусу за Сански Мост и да су били заједно на Грмечу, где остају 5 до 6 дана, као и да 20., 21. или 22.09. по одобрењу команде силазе и иду ка својим селима Томине, Лужане и Кијево, њих 15 до 20 бораца. Такође и сведок наводи да је са окривљеним био на Градчцу па потом у Санском Мосту и онда на Грмечу где остају 6 до 7 дана, као и да 20., 21. или 22.09. долазе заједно у Сански Мост. Овај сведок тврди да је он и окривљени на дан 19.09. били на Грмечу. Сведок навео је да је окривљеног упознао 21. или 22.09., када је дошао у Сански Мост са Грмеча.

Што се тиче удаљености од Станића где су били смештени на Грмечу па до Кијева, где је стрељан оштећени, има око 35 километара. И окривљени и сведоци су изјавили да нико није силазио сам са Грмеча без одобрења команде, већ су сишли само тада када су добили одобрење и кад је њих више сишло заједно да виде шта се дешава са њиховим породицама. Сви наведени сведоци су пред судом сведочили о овим одлучним чињеницама на напред описани начин и њихови искази су доследни, међусобно сагласни, уверљиви и сагласни са одбраном окривљеног Чанковића, а нису доведени у питање било којим доказом изведеним у току главног претреса.

Окривљени је у својој одбрани навео да је носио униформу сивомаслинасту, дводелну, са ветровком, на глави капу "титовку", а од наоружања је имао полуаутоматску пушку. Сви сведоци су такође сагласно изјавили да је окривљени као и други борци у то време носио војничку "СМБ" униформу, зелену ветровку и амблем Војске Републике Српске, да нико није носио маскирне униформе или било које друге униформе и да су имали само амблеме Републике Српске. Сведоци су сагласни и у томе да када долазе у Кијево да тамо не затичу било кога, ни цивиле, ни војску, да су куће

биле напуштене, откључане. Нико, од свих саслушаних сведока, никоме није познато лице по надимку "Чела", нити му је познато да је неко носио мараму на глави. Из одбране, а исказа оштећеног _____ произилази да је он радио као инкасант пре рата, до 1990.године, и да су се познавали из тог периода пре рата. Наиме, сина покојног оштећеног _____ је окривљени Чанковић видео 1992.године код њега у кући, када су његови рођаци донели неке вредније ствари да им он сачува код њега у дворишту. Донели су ствари самоиницијативно, јер су имали поверења од њега. Оштећени је тада имао 8 година. Од тада, то јест краја 1992. или почетка 1993.године није видео сина оштећеног нити он њега. То значи да у моменту када је покојни оштећени лишен живота сведок – оштећени _____ је имао 12 година, а у моменту када су се задњи пут видели окривљени и _____, тада су били код њега кући, _____ је имао 7 или 8 година. Иначе, они су се међусобно видели укључујући и то последње виђање, укупно до 2 до 3 пута у животу. Тврдња оштећеног да је он препознао окривљеног Чанковића који је наводно заједно са још једним војником званим Чело, који је на глави имао мараму, те да је окривљени Чанковић одвојио његовог оца и том приликом га лишио живота је неживотна, неуверљива и у супротности је са свим изведеним доказима. Ово пре свега имајући у виду уверљиве, сагласне и доследне изјаве сведока саслушаних током главног претреса, чији искази у свему потврђују одбану окривљеног Чанковића на начин који је напред описан.

Јасно је да окривљени Чанковић тог дана, када је лишен живота покојни оштећени, није био у Кијеву, већ да се налазио на Грмечу са осталим војницима, где су боравили 5 до 6 дана, од момента када су 15., 16. или 17.09. те године заједно са окривљеним дошли на Грмеч, после чега су заједно отишли до својих села више дана након лишавања живота покојног оштећеног. Неуверљиви су и наводи оштећеног који је изјавио: "окривљени је на себи имао маскирну униформу са мало израженом жутом бојом, мало јачом жутом, наранџастом бојом, ознаку Шесте Санске и аутоматску пушку". Сви саслушани сведоци који нису могли знати како значај питања које наоружање су дужили у то време и какве униформе су изјавили да су војници носили зелене "СМБ" униформе, зелене ветровке и на њима амблеме Републике Српске, да нико није носио маскирну униформу и да су имали полуаутоматске пушке, па и окривљени.

Даље, ником од сведока није познато да је неки војник имао надимак "Чела", нити да је неко носио мараму на глави, па овај податак недвосмислено указује да се ради о некој другој војној формацији, чији су припадници имали аутоматске пушке, носили маскирне униформе, чији је припадник био Чело, те да се ни у ком случају опис тих војника не слаже са описом окривљеног у спорној прилици.

Сведок – оштећени _____ је мењао свој исказ током поступка, па тако приликом његовог саслушања дана 9.11.2010.године навео је да се освртао читаво време, да су му војници окретали главу, а након што је чуо пуцањ да је окренуо главу и видео да окривљени Чанковић Митар држи пушку уперену у правцу његовог оца, а да отац лежи. На главном претресу дана 9.09.2015.године изјавио је да када су га повели војници да су у међувремену окретао и видео окривљеног како држи пушку у правцу оца. Када је био удаљен од места где се налазио његов отац 20 до 30 метара чуо је пуцањ, окренуо се и видео где отац пада, већ је на земљи доле и два још пуцања. Навео је да он није видео први пуцањ, ни ко пуца, ни у кога. Рекао је да је видео да је пушка уперена у његовог оца, да види окривљеног како стоји у пуца, односно када се окренуо да је отац пао.

Овакав исказ оштећеног, неодређен и неприхватљив, јасно је да оштећени није видео моменат када лице које је лишило живот његовог оца пуца, да није видео моменат када то лице испаљује метак. При овоме стоји чињеница да је у близини, како то наводи оштећени, било још војника на лицу места, па се не може са сигурношћу закључити ко је од присутних војника пуцао. Суочен са разликом у исказу оштећеног током поступка, поступајући заменик тужиоца за ратне злочине на главном претресу одржаном дана 9.09.2015.године, страна 13 транскрипта са главног претреса, од почетка стране, предочио је да је овај део изјавио суду јануара 1996.године о страдању његовог оца, да би на ту констатацију реаговао тако што је одмах рекао да се са том изјавом не слаже. Даље на питање тужиоца је навео: "Да, када сам прочитао изјаву тамо пише Чанковић Митар да је имао црну мараму, што није истина, већ је имао тај Чело и многе ствари са којима се ја не слажем". Дакле, шта се десило на главном претресу, то је да је изјавио да је прва изјава коју је дао пред судом није верно пренета у записник, да разлике у погледу одлучних чињеница су последице незаконитог поступања суда пред којим је дао ту прву изјаву "да има много ствари са којима се не слажем". Неприхватљиво је да суд приликом првог испитивања није поступао у складу са одредбама којима се уређује кривични поступак, да је наводно уносио у записник ствари које нису тачне и које наводно није навео. Јер такво схватање, вођење поступка, угрожава правну сигурност, изазива привид незаконитог рада суда и обесмишљавању правне помоћи између судова и саслушавања пред замољеним судом, а пре свега указују на непоузданост као сведока и упућују да се његовим исказима не може и не сме поклонити вера, јер у жељи да идентификује кривца за смрт оца, по сваку цену, недвосмислено и неуверљиво персонализује убицу у лику окривљеног Чанковића, на кога га је убица могуће подсећао, имајући у виду његове малобројне сусрете и чињеницу да су и окривљени Чанковић се видели последњи пут пре овог догађаја најмање три године раније.

Из свега напред наведеног јасно је да нема доказа да је окривљени извршио ово кривично дело, да је вероватно дошло до грешке у препознавању, с обзиром да је оштећени био дете када је последњи три године пред овај догађај видео окривљеног, да су њихове породице биле у добрим односима, како је и сам оштећени рекао, да су имали поверење у окривљеног јер су код њега оставили вредније ствари у време ратних дешавања, а посебно да не постоји било какав мотив на страни окривљеног да овако нешто уради.

Како Тужилаштво није доказало до степена извесности наводе прецизиране оптужнице, предлажемо да окривљеног Чанковића суд ослободи од оптужбе, у смислу члана 355 ЗКП-а, јер није доказано да је окривљени извршио кривично дело за које је оптужен. То је све.

Председник већа: Хоћете одмах да доставите суду писани налаз?

Адвокат Гордана Божиловић-Петровић: Да.

Председник већа: Констатује се да бранилац оптуженог суду доставља писану завршну реч и иста се здружује спису.

Захтевате да Вам се достави примерак, је ли тако?

Заменик тужиоца: Да предам завршну реч нашу, а могу да вам доставим и у електронској форми.

Председник већа: Констатује се да заменик тужиоца за ратне злочине доставља писану завршну реч, која се здружује спису.

Позивам оптуженог Митра Чанковића да приђе микрофону и да изнесе своју завршну реч.

Оптужени Митар Чанковић: Нисам крив, не осећам се кривим ни за шта, нисам ништа урадио. А слажем се са адвокатом све шта је изнела.

Председник већа: Добро.

Оптужени Митар Чанковић: Немам више ништа.

Председник већа: Немате више ништа. Можете се вратити на Ваше место. Тужиоче, да ли желите да одговорите на завршну реч браниоца и оптуженог?

Заменик тужиоца: Не.

Председник већа: Да ли неко има нешто да дода, да изјави?

Адвокат Гордана Божиловић-Петровић: Хвала, ми немамо ништа.

Председник већа: Обзиром да нема више нико ништа да изјави, председник већа објављује

ГЛАВНИ ПРЕТРЕС ЈЕ ЗАВРШЕН.

Објављивање пресуде ОДРЕЂУЈЕ СЕ за

18.05.2016.године у 13,00 часова, судница број 1.

Довршено у 10 и 10.

Записничар,

Председник већа-судија